

Arrest

nr. 89 599 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 2 mei 1982 geboren in Bagdad. U bent een soenniet van Arabische origine. U woonde samen met uw ouders, uw zussen en uw broer in de sjiitische wijk X. Sinds 2002 baatte u een fotostudio uit. U ontwikkelde foto's voor Amerikaanse militairen. In augustus 2007 ontving u een dreigbrief van het Mehdi leger. Indien u niet met hen zou samenwerken, zou u vermoord worden. U lichtte uw kennis bij het Amerikaanse leger, sergeant (B.), in over het dreigement en sloot uw fotostudio waarna u geen problemen meer kende. In januari 2008 kon u dankzij sergeant (B.) aan de slag op de Amerikaanse militaire basis in Balad Ruz. U moest

daar de kledij en het beddengoed van de militairen wassen. U verbleef sindsdien op die militaire basis. Op 15 januari 2009 vielen leden van het Mehdi leger uw huis in Ur binnen. Ze waren op zoek naar u omwille van uw werkzaamheden voor het Amerikaanse leger. U verbleef op dat moment echter op de basis. Op 22 januari 2009 werd uw vader in zijn praktijk op het Beirut plein vermoord door leden van het Mehdi leger. Als arts had hij ervoor gezorgd dat patiënten een behandeling door de Amerikanen konden krijgen. Op 23 januari 2009 verliet uw contract. U keerde terug naar Bagdad en verbleef bij een vriend in de wijk Shaab. U ging op zoek naar de moordenaars van uw vader. Sergeant (B.) had u gezegd dat hij u zou helpen. Door een rondvraag bij de winkeliers van het Beirut plein vernam u dat de moordenaar (A.F.) heette, de lokale leider van het Mehdi leger. Op 2 februari 2009 vielen leden van de Mehdi leger opnieuw het huis binnen. U verbleef op dat moment bij uw vriend in de wijk Shaab. Deze keer viseerden ze u omdat u op zoek was naar de moordenaars van uw vader. Op 10 maart 2009 werd uw fotostudio opgeblazen. Volgens uw verklaringen was dit om u in de val te lokken. Begin april 2009 verliet u Bagdad. U verbleef twee dagen in Sulaymaniyah alvorens naar Turkije te reizen. Daar verbleef u tot oktober 2011. Op 9 oktober 2011 reisde u per goederenboot naar een onbekende bestemming. Daarna reisde u per auto verder naar België waar u op 17 oktober 2011 aankwam. Dezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, een lidmaatschapboekje van de 'Human Rights Organisation In Iraq 1960', een badge van de fotografenvereniging en 10 foto's van Amerikaanse militairen. Tevens legt u kopies voor van twee appreciatiecertificaten van het Amerikaanse leger.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volgens uw verklaringen zou u momenteel nog steeds geïsoleerd worden door het Mehdi leger omwille van uw vroeger werkzaamheden voor het Amerikaanse leger en het feit dat u op zoek was naar de moordenaars van uw vader (CGVS, p. 16, 17, 18)

Allereerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u van januari 2008 tot januari 2009 werkte en woonde op een Amerikaanse militaire basis in de buurt van Balad Ruz (CGVS, p. 11, 12). Zo blijkt dat u niet weet wat de Engelse of de Arabische naam zou zijn van deze basis (CGVS, p. 11, 31, 45). De basis zou een oude militaire basis van het Iraakse leger zijn maar hoe deze basis vroeger dan wel heette, weet u evenmin (CGVS, p. 42, 45). U beweert dat deze basis enkele kilometers buiten de stad Balad Ruz zou liggen. Waar deze basis ten opzichte van de stad gelegen is weet u echter niet (CGVS, p. 44, 45). U kent de naam van de bevelhebber van de basis niet en u weet niet welke divisies van het Amerikaanse leger op deze basis gelegerd zouden zijn (CGVS, p. 41, 42). Welke bedrijven er nog werkzaam zouden zijn op de basis weet u evenmin (CGVS, p. 43) Hoewel u verklaart dat de basis beschikte over een supermarkt en een restaurant weet u niet hoe beide zouden heten of hoe ze door de Amerikaanse soldaten genoemd werden (CGVS, p. 44). Verder legt u twee documenten voor die uw verklaring dat u een jaar lang woonde en werkte op een Amerikaanse basis in buurt van Balad Ruz moet ondersteunen. Het blijkt echter dat de informatie die op deze documenten staat vermeld de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt en dat bijgevolg de authenticiteit van deze documenten zeer twijfelachtig is. Op de documenten staat immers duidelijk aangegeven dat ze afkomstig zijn van de 'Forward Operating Base (FOB) Edge'. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, is deze FOB gelegen aan een grensovergang met Iran. Dat u dit niet weet of vermeldt is dan ook hoogst opmerkelijk. Verder staat op het tweede certificaat vermeld dat u gelauwerd werd omdat u zou hebben ingestaan voor het waarborgen van de stroomvoorziening tijdens de vele stroompannes. Dit strookt totaal niet met uw bewering dat u zich enkel bezighield met het wassen van de kledij en het beddengoed van de Amerikaanse militairen (CGVS, p. 10, 34). Uw bewering dat u louter op voorspraak van sergeant (B.) werd aangenomen op de basis is bovendien weinig waarschijnlijk (CGVS, p. 43). Er kan immers worden aangenomen dat iemand die een jaar lang permanent op een Amerikaanse militaire basis in Irak woont en werkt een meer uitgebreide selectieprocedure en veiligheidsscreening zou moeten ondergaan. Uw verklaringen dat u een jaar lang woonde en werkte op een militaire basis van het Amerikaanse leger in de buurt van Balad Ruz zijn dan ook niet geloofwaardig. Bijgevolg kan er weinig geloof worden gehecht aan de rest van uw asielaanvraag.

U beweert bovendien dat u een nauw contact onderhield met sergeant (B.). Deze sergeant zou ervoor gezorgd hebben dat u op de basis aan de slag kon en zou u hebben geholpen bij de zoektocht naar de moordenaars van uw vader (CGVS, p. 20, 43). Het blijkt echter dat u bijzonder weinig weet over deze sergeant. Zo kent u zijn volledige naam niet en weet u niet waar hij vandaan komt. U weet verder niet tot welke divisie, welk bataljon, welke brigade of welke eenheid hij zou behoren (CGVS, p. 20, 21, 29, 33). Gezien de centrale rol die deze sergeant speelt in uw asielaanvraag ondermijnen

bovenstaande vaststellingen dan ook opnieuw de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven en de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Het vermoeden dat het hier een verzonnen asielaanvraag betreft, wordt versterkt door de aard van uw andere verklaringen. Zo blijkt dat u bijzonder weinig informatie kunt geven over de moord op uw vader, ondanks het feit dat er meerdere ooggetuigen zouden zijn geweest, dat u zelf persoonlijk contact had met deze ooggetuigen en dat uw broer een verklaring bij de politie aflegde over de voorgehouden moord op uw vader gebaseerd op de verslagen van deze ooggetuigen (CGVS, p.21, 23, 24, 27, 28). U weet niet om hoe laat uw vader vermoord werd. U kunt niet zeggen met hoeveel man de moordenaars waren. U weet niet met welk type wagen de moordenaars reden of welke kleur deze wagen had. U weet verder niet met hoeveel schoten uw vader om het leven kwam en u bent niet zeker waar precies hij geraakt werd (CGVS, p.27, 28, 29). Gezien het feit dat u beweert dat u op zoek was naar de moordenaars van uw vader mag er worden verwacht dat u volledig op de hoogte bent van de details van de voorgehouden moordaanslag op uw vader. Dat is hier echter allerm minst het geval. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u geviseerd zou worden door het Mehdi leger omdat u op zoek was naar de moordenaars van uw vader. Uw verklaringen over die voorgehouden zoektocht naar de moordenaars van uw vader zijn overigens weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u van de jongens van de wijk vernam dat een zeker (A.F.) de moordenaar van uw vader was (CGVS, p.21). Later verklaart u dat u dit te weten kwam door een rondvraag bij de bureaus en de winkeliers in de buurt van uw vaders' praktijk (CGVS, p.22). Uiteindelijk beweert u dat u maar aan één winkelier, (A.A.), eenmaal had gevraagd wie de moordenaar van uw vader was (CGVS, p.23). Gezien het belang van deze voorgehouden zoektocht mag echter worden verwacht dat u hierover onmiddellijk gedetailleerde en samenhangende verklaringen kunt afleggen. Uw verklaringen over de voorgehouden invallen zijn bovendien eveneens vaag en weinig doorleefd te noemen. Zo weet u niet hoeveel leden van het Mehdi leger betrokken waren bij de beide invallen. Gevraagd naar wat er precies gebeurde en wat ze dan precies zeiden legt u volgende vage verklaringen af: "ze vroegen gewoon: waar is jullie zoon, ze vonden niets en gingen weg, ze hebben er een rommel van gemaakt". Gevraagd naar wat ze de tweede keer dan deden, stelt u: "ze waren weer op zoek naar mij, hetzelfde als de eerste keer" (CGVS, p.26, 27). Gezien de impact en het belang van deze voorgehouden gebeurtenissen mag er echter worden verwacht dat u hierover gedetailleerde en doorleefde verklaringen kunt afleggen, ook al zou u beide malen niet aanwezig geweest zijn. Bovendien blijkt dat het nooit duidelijk werd waarom ze dan wel naar u op zoek zouden zijn. Nooit werd er blijkbaar verwezen naar uw voorgehouden werkzaamheden voor het Amerikaanse leger of de beweerde zoektocht naar de moordenaars van uw vader. Uw bewering dat het moeilijk over iets anders kon gaan, is weinig overtuigend (CGVS, p.35, 36), temeer nu blijkt dat u op heden geen idee heeft of u nog altijd geviseerd zou worden (CGVS, p.18, 25). U verklaart zelfs dat u na uw vertrek in 2009 nooit nog een poging hebt ondernomen om bijkomende informatie in te winnen over uw problemen (CGVS, p.45). Uw verklaring dat u na augustus 2009 geen contact meer kon hebben met uw familieleden en na januari 2010 geen contact meer had met uw vriend is opmerkelijk en weinig geloofwaardig. Het blijkt immers dat u nooit getracht heeft om op een alternatieve manier informatie te bekomen over het lot van uw familieleden (CGVS, p.5-9, 25, 39, 40). Gezien uw voorgehouden profiel als universitair geschoold ingenieur en voormalig activist van een mensenrechtenorganisatie mag echter worden verondersteld dat u over de nodige capaciteiten en connecties beschikt om tijdens de twee en half jaar dat u in Turkije verbleef de nodige stappen te ondernemen om na te gaan wat er met uw familieleden gebeurd is of hoe uw voorgehouden problemen geëvolueerd zouden zijn. In hetzelfde licht zijn uw vage verklaringen over uw reisweg weinig geloofwaardig. Zo zou u met een boot naar Griekenland of Italië gevaren zijn. Waar u precies in Europa bent aangekomen, weet u echter niet. Via welke landen u uiteindelijk in België terecht kwam, weet u evenmin (CGVS, p.15, 16). Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat u eind april 2009 naar Turkije vertrok. Wanneer u precies uit Bagdad vluchtte weet u niet meer. U weet wel zeker dat u vier en half uur reisde naar Sulaymaniyah en daar twee dagen verbleef voor u naar Turkije ging. Later tijdens het gehoor beweert u echter dat u zeker begin april vertrok uit Bagdad (CGVS, p.6, 13, 14, 18).

In de marge dient nog te worden aangestipt dat u zelf aangeeft dat uw beweerde lidmaatschap van een mensenrechtenorganisatie geen oorzaak was van uw voorgehouden problemen (CGVS, p.32).

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden profiel en de voorgehouden gebeurtenissen van 2009, aangezien u vage verklaringen over uw reisweg en precieze vertrekdatum aflegt en aangezien uzelf geen enkele aanwijzing kunt geven dat u actueel nog enige vervolging dient te vrezen om welke reden dan ook, dient te worden besloten dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, voormalig lidmaatschap van een mensenrechtenorganisatie en uw vroegere werkzaamheden in uw fotostudio. Geen van deze documenten doet echter uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, rechtsleer en het *“Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees”* van UNHCR.

Verzoeker volhardt te hebben gewerkt in de Amerikaanse basis in Balad Ruz. Hij weet niet hoe deze basis vroeger werd genoemd omdat hij slechts een jaar werkte op deze basis en zijn oversten hier niets over vroeg. Ook met de bevelhebber had hij geen contact zodat het logisch is dat hij diens naam niet kent. Verzoeker hield zich enkel bezig met poetsen en wassen, was geen militair en had dus geen contact met de militairen. Sommige vragen van verweerder waren specifiek en konden enkel door militairen geweten zijn. Verzoeker geeft toe dat hij slechts één bedrijf kent op de basis. Het was een Libanees bedrijf dat instond voor de voeding doch de naam kent hij niet. Verzoeker heeft aan verweerder alles verteld wat hij wist.

Verzoeker benadrukt inzake de bewijzen van zijn tewerkstelling dat hij tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) vermeldde dat de basis van Balad Ruz behoorde tot Dyala en dit ligt inderdaad aan de grens met Iran. Verweerder kan volgens hem niet voorhouden dat hij dit niet wist nu hierover geen specifieke vraag werd gesteld. Er werd niet gevraagd aan welk land de basis grenst. Verder stelt verzoeker dat hij inderdaad instond voor de stroomvoorzieningen tijdens de vele stroompannes en dat dit in overeenstemming is met zijn job. Hij zorgde ervoor dat de wasserij operationeel bleef en kreeg daarvoor een attest. Verzoeker heeft de neergelegde documenten zo ontvangen en deze bewijzen zijn tewerkstelling op de Amerikaanse basis.

Volgens verzoeker is het niet verwonderlijk dat hij op voorspraak van sergeant B. werd aangenomen. Deze kwam van 2004 tot 2007 naar zijn fotostudio en bood aan hem te helpen toen hij hoorde dat hij door het Mehdi-leger werd bedreigd. Daarom bezorgde hij hem werk. Verzoeker en sergeant B. waren goede vrienden en sergeant B. vertrouwde hem. Een strenge selectieprocedure was niet nodig.

Dat hij niet veel wist over sergeant B. verklaart verzoeker doordat hij, niettegenstaande zij goede vrienden waren, niet veel durfde vragen. Zij waren zakenvrienden, geen privé-vrienden. Verzoeker was gewoon burger en sergeant B. was belangrijk. Verzoeker stelde bij het CGVS dat dit verboden was.

Omtrent de moord op zijn vader merkt verzoeker op dat hij slechts contact had met één ooggetuige, A.A. Deze gaf hem slechts beperkte informatie. Hij had geen andere informatie en gaf alles wat hij wist door aan verweerder. Verder volhardt hij dat hij een zoektocht startte naar de moordenaar van zijn vader. Hij begon rond te vragen in de buurt en de mensen begonnen te roddelen over A.F., een verantwoordelijke van het Mehdi-leger. Iedereen dacht meteen aan hem. Pas toen verzoeker met A.A. ging spreken wist hij zeker dat A.F. zijn vader vermoordde daar A.A. getuige was van deze aanval. Verzoeker trachtte meer informatie te vergaren doch slaagde niet. Slechts indien hij voldoende informatie had, kon sergeant B. ingrijpen. Verzoeker voerde slechts een maand zijn eigen onderzoek.

Verzoeker benadrukt aangaande de invallen in zijn woning dat hij hierbij niet aanwezig was, dat hij over bijna geen informatie beschikt en dat hij enkel contact had met zijn moeder, die zich gelet op de impact van deze incidenten niet meer kon herinneren.

Omtrent zijn reisweg betoogt hij dat deze was geregeld door de smokkelaar, dat hij geen Engels spreekt en slechts de bevelen gehoorzaamde en dat het stellen van vragen niet werd geapprecieerd.

Ook nu wordt verzoeker nog gezocht. Hij heeft een dreigbrief van 17 maart 2012 en een e-mailbericht van zijn vriend ontvangen waaruit blijkt dat de bedreigingen blijven doorgaan.

Verzoeker stelt nog dat hij de bescherming van de autoriteiten niet kan inroepen nu deze zichzelf niet kunnen beschermen en geen individuele bescherming kunnen bieden.

2.1.2. Ter staving van zijn asielrelaas voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: de kopieën van twee bewijzen van zijn tewerkstelling voor het Amerikaanse leger, een dreigbrief van 17 maart 2012 en een e-mailbericht van zijn vriend (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 20-22).

2.1.3. Per aangetekend schrijven van 28 juni 2012 legt verzoeker een voor eensluidend verklaarde vertaling neer van de dreigbrief en het e-mailbericht die bij het verzoekschrift worden gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt ter ondersteuning van zijn concrete asielmotieven geen begin van bewijs bij. Zo staat hij niet dat zijn vader zou zijn gedood, en dit ondanks dat zijn familie hierover klacht indiende bij de politie (administratief dossier, stuk 4, p.21). Evenmin toont hij aan dat zijn fotostudio zou zijn opgeblazen door het Mehdi-leger (*ibid.*, p.18).

Verzoeker beweerde dat hij door het Mehdi-leger wordt gevisieerd omwille van zijn werkzaamheden gedurende een jaar op een Amerikaanse basis nabij Balad Ruz en omdat hij op zoek ging naar de moordenaars van zijn vader (*ibid.*, p.17-19).

Verzoeker legde echter uiterst vage verklaringen af omtrent sergeant B., nochtans de persoon die hem de job op de Amerikaanse basis zou hebben bezorgd en die hem wilde helpen bij de zoektocht naar de moordenaars van zijn vader. Verzoeker bleek zelfs de volledige naam van deze sergeant niet te kunnen geven. Hij wist voorts niet waar deze vandaan kwam of waar deze in Irak overal had gezeten. Bij welke divisie, welk bataljon, welke brigade, welke seriya of welke eenheid deze sergeant was, wist verzoeker evenmin. Ook waar deze sergeant zich nu bevindt wist hij niet (*ibid.*, p.20-21, 29, 33). Verzoeker tracht ten onrechte deze verregaande onwetendheid in zijn hoofde te vergoelijken. Hij stelt immers zelf dat hij en sergeant B. goede vrienden waren, zij het op zakelijk vlak, alsmede dat sergeant B. reeds jarenlang veel in zijn fotostudio op bezoek kwam en hem vertrouwde. Tevens stelt hij dat hij, net omdat zij goede vrienden waren en de sergeant hem vertrouwde, zonder verdere selectieprocedure of veiligheidsscreening aan de slag kon op de Amerikaanse basis (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.6; administratief dossier, stuk 4, p.43). Gelet op deze verklaringen en gelet op de centrale rol die sergeant B. speelt in verzoekers asielrelaas, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn omtrent de voormelde basisgegevens inzake deze persoon.

Daarenboven legde verzoeker uitermate vage verklaringen af omtrent de Amerikaanse basis waarop hij beweerde gedurende een jaar tewerkgesteld te zijn geweest. Uit zijn verklaringen, zoals terecht

aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij de Engelse noch de Arabische benaming van deze basis kon geven. Voorts blijkt hieruit dat hij enerzijds aangaf dat deze basis een voormalige militaire basis van het Iraakse leger was doch dat hij anderzijds niet kon preciseren hoe deze basis vroeger heette. Verder situeerde verzoeker deze basis op enkele kilometers van de stad Balad Ruz doch bleek hij deze in het geheel niet te kunnen situeren ten opzichte van deze stad. De naam van de bevelhebber van de basis kende hij evenmin. Welke divisies van het Amerikaanse leger op deze basis gelegerd waren kon verzoeker ook niet aangeven. Voorts kon hij niet preciseren welke bedrijven er werkzaam waren. Tevens telde hij enerzijds dat er een supermarkt en een restaurant waren doch kon hij niet aangeven hoe deze heetten of hoe deze door de Amerikanen werden genoemd. Daarenboven kon verzoeker blijkens het gehoorverslag van het CGVS evenmin aangeven wat voor een basis de basis in Balad Ruz was noch hoeveel man hier ongeveer gelegerd was (administratief dossier, stuk 4, p.41, 43). Verzoeker tracht ook deze frappante onwetendheden ten onrechte te vergoelijken. Indien hij daadwerkelijk gedurende een jaar op een Amerikaanse basis nabij Balad Ruz zou hebben gewerkt en daarbij bovendien onafgebroken op deze basis verbleef en deze nooit verliet (*ibid.*, p.12), kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij een meer gedegen kennis zou vertonen omtrent het voormelde.

Gelet op zijn uiterst vage verklaringen omtrent zowel de persoon die hem aan een job op een Amerikaanse basis zou hebben geholpen als deze Amerikaanse basis kan aan verzoekers beweerde tewerkstelling op een Amerikaanse basis nabij Balad Ruz geen geloof worden gehecht. De twee certificaten die hij ter ondersteuning van deze tewerkstelling neerlegt vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van deze tewerkstelling te herstellen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker slechts de kopieën van deze certificaten neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 20; administratief dossier, stuk 10: documenten), zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Daarenboven kan de inhoud van de neergelegde kopieën van de twee certificaten niet worden gerijmd met verzoekers verklaringen. Op beide certificaten wordt immers aangegeven dat deze afkomstig zijn van de FOB Edge, dewelke volgens de informatie in het dossier is gelegen aan een grensovergang met Iran (administratief dossier, stuk 11: landeninformatie). Daar waar verzoeker in het verzoekschrift *post factum* laat uitschijnen dat de basis te Balad Ruz waar hij zou hebben gewerkt en de FOB Edge één en dezelfde zijn, dient te worden opgemerkt dat hij niet aantoonde dat de FOB Edge nabij Balad Ruz zou liggen, noch dat Balad Ruz aan de grens tussen Irak en Iran is gelegen. Bovendien kan dit niet worden gerijmd met zijn eerdere verklaringen. Reeds hoger werd immers vastgesteld dat verzoeker niet kon preciseren op wat voor een basis hij tewerkgesteld zou zijn geweest. Indien hij tewerkgesteld zou zijn geweest op een basis aan een grensovergang kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij hiervan op de hoogte zou zijn. Daarenboven gaf verzoeker nergens aan dat de basis waarop hij tewerkgesteld was aan de Iraaks-Iraanse grens gelegen zou zijn. In tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, kon wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit zou hebben vermeld gezien hem herhaaldelijk werd gevraagd naar de precieze ligging van deze basis (administratief dossier, stuk 4, p.44). Daarenboven zou verzoeker volgens één van de certificaten hebben ingestaan voor de continuïteit van de operaties door middel van het verlenen van ondersteuning bij het functioneren van de generatoren tijdens stroompannes en zou zijn taak van essentieel belang zijn geweest ter beveiliging van de basis en de aldaar aanwezige troepen. Verzoeker zelf verklaarde echter dat hij werkte in de wasserij van de basis en de kleren en lakens van de Amerikanen waste. Tevens stelde hij uitdrukkelijk dat dit het enige was wat hij op de basis deed. Geconfronteerd met de vaststelling dat dit niet strookt met de inhoud van het neergelegde certificaat, kwam verzoeker niet verder dan een loutere bevestiging van zijn eerdere verklaringen (*ibid.*, p.10, 34-35). Verzoekers verklaringen bij het CGVS waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de bewering zoals geuit in het verzoekschrift dat verzoeker inderdaad instond voor de stroomvoorziening tijdens stroompannes, te meer daar niet kan worden ingezien hoe het instaan voor het operationeel blijven van de wasserij kan worden beschouwd als sleutelement voor de veiligheid van de basis en de aldaar aanwezige troepen, zoals vermeld in het neergelegde certificaat.

Nog daargelaten dat hij blijkens het gehoorverslag van het CGVS incoherente verklaringen aflegde over het aantal malen dat een inval plaatsvond bij hem thuis (*ibid.*, p.16-17), legde verzoeker blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing vage en weinig doorleefde verklaringen af over deze beweerde invallen, daar waar hij niet kon preciseren hoeveel leden van het Mehdi-leger bij deze invallen betrokken waren of wat er daarbij precies gebeurde. Dat verzoeker bij deze invallen niet aanwezig was vormt hiervoor geen afdoende verklaring daar hij zich hierover had kunnen informeren via zijn moeder, broer of zus. Evenmin kan verzoekers onwetendheid worden verklaard door de blote bewering dat zijn moeder zich omwille van de impact van de incidenten niets meer kon herinneren. Redelijkerwijze kan immers net worden aangenomen dat dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in zijn

moeders geheugen zouden zijn gegrift. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn moeder niet het enige familielid was dat in de woning aanwezig was toen de invallen zouden hebben plaatsgevonden (*ibid.*, p.26-27).

Verzoeker legde tevens uitermate vage verklaringen af over de beweerde moord op zijn vader. Hij bleek niet in staat aan te geven wat er precies gebeurde of om hoe laat zijn vader werd vermoord. Met hoeveel de daders waren, met wat voor een wagen zij reden, van welk merk deze wagen was of welke kleur deze had wist hij evenmin. Met hoeveel schoten zijn vader werd vermoord of waar deze werd geraakt wist hij ook niet (*ibid.*, p.27-29, 33). Dat hij zelf slechts contact had met één ooggetuige kan deze frappante onwetendheid niet verklaren. Hij had zich immers, te meer daar hij beweerde gedurende een maand actief op zoek te zijn gegaan naar de moordenaars van zijn vader, nader kunnen informeren omtrent het gebeurde bij de andere ooggetuigen, bij zijn broer of bij de politie. Verzoeker verklaarde duidelijk dat er verschillende ooggetuigen waren, dat zijn broer klacht indiende bij de politie, dat zijn broer bij deze klachtindiening verklaringen aflegde op basis van wat de ooggetuigen hem vertelden en dat zijn broer aldus gewoon heeft verteld wat de ooggetuigen hadden gezien (*ibid.*, p.28).

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekers handelwijze niet geloofwaardig is. Hij gaf aan dat hij gedurende de periode waarin hij werkte voor de Amerikanen onafgebroken op de basis zou hebben verbleven uit schrik te zullen worden gedood. Ondanks dat het Mehdi-leger tweemaal zijn woning zou zijn binnengevallen om hem te zoeken en zijn vader zou hebben omgebracht, volgens verzoeker omdat zij op de hoogte waren gekomen van het feit dat hij werkte voor de Amerikanen (*ibid.*, p.17), zou verzoeker zich nadat hij de basis verliet echter hebben gevestigd in de wijk Shaab, alwaar volgens hem eveneens een afdeling van het Mehdi-leger de machtigste militie was (*ibid.*, p.13). Dat hij zich, uit schrik voor het Mehdi-leger, uitgerekend zou vestigen in een wijk waar een afdeling van dit leger sterk staat is niet aannemelijk. Nog minder aannemelijk is het dat verzoeker, gelet op voormelde verklaringen, daarbij zelf actief en openlijk op zoek zou gaan naar de moordenaars van zijn vader (*ibid.*, p.21-23).

Verzoeker legde, zoals blijkt uit de verklaringen waarnaar met recht wordt verwezen in de bestreden beslissing, bovendien incoherente verklaringen af omtrent het ogenblik van zijn vertrek uit Bagdad en legde vage en weinig geloofwaardige verklaringen af omtrent zijn reisweg naar België. Gelet op zijn hooggeschoolde profiel en in acht genomen dat hij aangaf wel degelijk een beetje Engels te spreken (administratief dossier, stuk 7, verklaring, nr.8), kon van verzoeker worden verwacht dat hij zou kunnen aangeven waar in Europa hij toekwam en via welke landen hij uiteindelijk naar België reisde.

Daarenboven blijkt uit verzoekers terecht in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS geen idee bleek te hebben of hij nog zou worden geïnterviewd en dat hij onvoldoende pogingen had ondernomen om enig nieuws te bekomen over zijn problemen en situatie en over het lot van zijn familieleden in Irak. Hij bleek zich na zijn vertrek uit Irak zelfs niet de moeite te hebben getroost om nog bijkomende informatie in te winnen over zijn problemen. Verzoekers houding getuigt bijgevolg van een kennelijk gebrek aan interesse voor zijn beweerde problemen en doet manifest afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees voor vervolging. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst, hetgeen verzoeker duidelijk heeft nagelaten te doen.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling gedurende een jaar op een Amerikaanse basis in de buurt van Balad Ruz, noch aan zijn beweerde asielrelaas.

De, benevens de twee reeds hoger besproken en ter staving van zijn beweerde tewerkstelling bijgebrachte certificaten, neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers beweerde tewerkstelling en relaas te herstellen.

De documenten zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 10, documenten) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, dewelke door verzoeker niet worden betwist, geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen.

Wat betreft het e-mailbericht van verzoekers vriend en de dreigbrief die in kopie bij dit e-mailbericht werd gevoegd (rechtspiegingsdossier, stuk 6; stuk 1, bijlagen 21-22), dient te worden opgemerkt dat aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden gehecht. Het e-mailbericht gaat uit van een vriend van verzoeker, zodat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht. De kopie van de dreigbrief die zou uitgaan van het Mehdi-leger betreft een getypt document dat door eenieder met een computer

en om het even waar en wanneer kan zijn opgesteld, zodat hieraan evenmin enige bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien kan ten aanzien van dit document worden opgemerkt dat het erg bevreemdend is dat dit de datumnotatie onderaan dit stuk, in tegenstelling met de rest van de brief, niet in het Arabisch is geschied. Tevens is het merkwaardig dat deze brief plots zou zijn uitgevaardigd bijna drie jaren nadat verzoeker het land heeft verlaten in 2009.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)”* en de materiële motiveringsverplichting, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij benadrukt dat zijn identiteit en afkomst van Bagdad niet worden betwist. Verzoeker citeert uit de informatie in het administratief dossier, uit persberichten omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad en uit de *UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Iraq* van 31 mei 2012. In Bagdad komen herhaaldelijk bomaanslagen voor waarbij wekelijks tientallen doden vallen. De situatie valt onder de noemer ‘gevechten’ en deze gevechten zijn voortdurend aangezien zij met een regelmatige frequentie voorkomen. De strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de overheid in Bagdad blijft aanhouden. Er worden bepaalde risicogroepen geïdentificeerd maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoeker stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er moeten vallen om te kunnen spreken van een hoog risico. Hij stelt dat het aantal burgerslachtoffers in Irak in 2011 is gestegen, citeert uit een e-mail van Iraq Body Count over het verschil tussen hun cijfers en deze van de overheid en betoogt dat de redenering van verweerder bevreemdend is. Hoewel deze zelf opmerkt dat de situatie stagneert wordt geen subsidiaire bescherming meer geboden aan mensen uit Bagdad. Verzoeker vindt het merkwaardig dat verweerder nu concludeert dat geen bescherming meer wordt geboden aan mensen van Bagdad. Het gevaar is daar even groot als vorig jaar. Er is geen objectieve reden om een kandidaat-vluchteling afkomstig van Bagdad op heden anders te behandelen dan enkele maanden geleden. Daar dit verschil in behandeling niet gerechtvaardigd is, is het gelijkheidsbeginsel geschonden.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde wijziging in het beleid van verweerder aanleiding tot willekeur. Verweerder krijgt geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier moet worden behandeld. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Bagdad ontvluchtten een verschillende beslissing kunnen krijgen. *“De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen”*. Verzoeker is één van de pechvogels die na het jaareinde van 2011 een beslissing kreeg en aan wie de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend. Er is geen objectieve reden waarom hij langer moest wachten op zijn gehoor bij het CGVS. Hij wordt dus ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik of zelfs later in België zijn aangekomen.

Verzoeker meent voorts dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dan EU-landen. Het woord ‘individuele’ zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen.

Verzoeker beticht verweerder er in onderhavig verzoekschrift nog van dat deze zich lijkt te focussen op statistieken en zich de vraag stelt: *“vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om alhier in alle rust te kunnen leven?”*

2.3.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog inzake de veiligheidssituatie in Bagdad de volgende stukken bij het verzoekschrift: een aantal persartikels, een uittreksel uit de voormelde *Guidelines* van UNHCR, een e-mailbericht van Iraq Body Count en een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-19)

2.4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de aangevoerde richtlijn hij geschonden acht noch op welke wijze dit zou (kunnen) zijn gebeurd, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.4.2. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub* 2.2.1.

2.4.3. Voor zover verzoeker zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan voorts in zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad niet worden gevolgd. Hij stipt weliswaar met recht aan dat in Bagdad nog veiligheidsincidenten voorkomen doch bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moeten diverse objectieve elementen in ogenschouw worden genomen. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier (stuk 11: landeninformatie), waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd en waarbij terdege rekening wordt gehouden met het gegeven dat aldaar nog veiligheidsincidenten voorkomen, blijkt dat deze incidenten eerder doelgericht van aard zijn en dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-19) doet aan het voorgaande geen afbreuk. Integendeel blijkt ook uit deze persartikels en rapporten dat het geweld in Bagdad overwegend doelgericht is en kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker ingevolge zijn loutere aanwezigheid in Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bovendien worden de hoger gedane vaststellingen en conclusie omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad bevestigd en gehandhaafd in de informatie die door verweerder bij de nota wordt gevoegd en in de *Subject Related Briefing* van 16 juli 2012 inzake de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad (rechtsplegingsdossier, stukken 5 en 10). Op basis van het geheel van de informatie in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier dient aldus te worden besloten dat in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeker laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS